

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1457/06
17.01.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Љубице Милутиновић, Софије Вагнер Личеноски, Јованке Кажих и Миломира Николића, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА и других, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог "ББ", ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.І бр.1959/06 од 18.5.2006. године, у седници већа одржаној 17.01.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.І бр.1959/06 од 18.5.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог општинског суда у Београду П.1.бр.1077/03 од 8.6.2005. године, одбијени су тужбени захтеви тужилаца да се пониште решења генералног директора туженог ближе означена у изреци од 11.8.2003. године и да се обавезе тужени да тужиоци врати на рад и распореди их на одговарајуће послове и радне задатке, као и захтев тужилаца за накнаду штете у висини изгубљених зарада почев од 12.8.2003. године па до исплате, са припадајућом законском затезном каматом и захтев тужилаца да им тужени накнади трошкове спора.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж.І бр.1959/06 од 18.5.2006. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда.

Против пресуде Окружног суда тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побитану пресуду у смислу одредбе чл. 399. ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из чл. 361. ст. 1. тач. 9. ЗПП, на коју Врховни суд Србије пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били запослени код туженог на неодређено време. Решењем Трговинског суда у Београду Пп-1/02 од 17.6.2002. године одобрено је принудно поравнање закључено између туженог и његових поверилаца којим се тужени као дужник обавезао да своје обавезе према повериоцима измири у пуном износу 100% са каматом по закону о висини стопе затезне камате и то у року од 3 године од закључења принудног поравнања тако што ће исплатити у првој години поравнања 30%, у другој години поравнања 30% и 40% у трећој години поравнања. Ради извршења својих обавеза по поравнању тужени је 23.6.2003. године закључио уговор о купопродаји "ВВ", Предузећу "ГГ" као купцу. Анексом овог уговора од 11.8.2003. године утврђено је да су уговорне стране сагласне да купац преузме и обавезу да ће запослени туженог који су распоређени у Штампарии која се налази у ул. ДД. потписати уговор о раду и да ће их запослити у Предузећу "ГГ", те да ће поштовати социјални програм Владе Републике Србије. Управни одбор туженог на седници одржаној 31.7.2003. године, донео је програм решавања вишка запослених којим програмом се утврђује решавање вишка запослених код послодавца овде туженог и тим у вези утврђује да тужени није имао сопствених средстава да у 2003. години отпочне враћање дугова, због чега је Скупштина друштва на седници одржаној 8.1.2003. године, донела одлуку о продаји својих предузећа односно пословних и производних објеката са опремом које су наведене у овом програму и да ће "ГГ" као купац непокретности преузети уговорну обавезу да уз непокретност пословно-производни објекат са опремом преузме у радни однос 210 запослених. Тужиоцима је понуђено да прихвате уговор о уређењу међусобних права и обавезе са туженим којим би им као вишку било обезбеђено да прихвате и пређу на рад код Предузећа "ГГ". Тужиоци нису прихватили овај предлог уговора о уређењу међусобних права и обавеза који им је достављен од стране туженог па је тужени донео спорна решења о престанку радног односа под бројем и датумом како је наведено у изреци првостепене пресуде у односу на сваког тужиоца посебно, којим је утврдио да тужиоцима престаје радни однос код туженог са 11.8.2003. године због неприхватања запосленог да закључи понуђени уговор о уређењу међусобних права и обавеза, који му је као запосленом а на основу програма решавања вишка запослених донетог на седници Управног одбора туженог 31.7.2003. године, као вишку, било понуђено и обезбеђење његовог запослења код другог послодавца - купца објекта штампариие - Предузећа "ГГ" .

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су тужбени захтев тужилаца одбили за коју одлуку су у побијаној пресуди дати правилни разлози које као довољне и потпуне прихвата и Врховни суд Србије.

Продајом објекта штампарије где су тужиоци обављали своје послове, престала је потреба за радом тужилаца као запослених. Тужени је донео програм решавања вишка запослених како је прописано одредбом члана 114. ст. 1. и 2. тада важећег Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 70/01 и 74/01) те је обезбедио услове за запошљавање тужилаца радом код другог послодавца, што је у складу са одредбом члана 116. истог прописа. У таквим околностима одбијање запослених да закључе уговор о раду са новим послодавцем и почну да раде у новој радној средини представља довољан разлог за њихов отказ као о вишку запослених без обезбеђења других права, а на основу правила из одредбе члана 101. став 1. тачка 8. Закона о раду. Стога су спорна решења туженог по правилној оцени нижестепених суда законита.

Ревизијске наводе тужилаца којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања Врховни суд није ценио јер се ревизија из тог разлога на основу одредбе члана 398. став 2. ЗПП, не може изјавити.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни суд Србије је одлучио као у изреци на основу одредбе члана 405. ЗПП.

Председник већа-судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

КО